

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “สถานภาพวิชาชีพและกระบวนการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพวิชาชีพของผู้ฝึกสอนการแสดงและกระบวนการทำงาน อันได้แก่ เส้นทางการเข้าสู่อาชีพ ขั้นตอนในการทำงาน วิธีการรับงาน รายได้ ปัญหาที่พบในการแสดงของนักแสดงและแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวของผู้ฝึกสอนการแสดงในงานสื่อทั้ง 4 ประเภท นอกจากนี้ยังมีการศึกษาทัศนคติของบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนการแสดง ได้แก่ นักแสดง ผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้สร้างหรือผู้อำนวยการผลิต เป็นต้น ซึ่งทำให้ทราบถึงการศึกษาแนวโน้มของอาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงในอนาคต

การวิจัยดังกล่าวเป็นการวิจัยแบบสหวิธีการ (Multiple Methodology) ประกอบด้วย การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) การสังเกตการณ์ (Observation) แบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม และแบบสำรวจความคิดเห็น (Questionnaire) ซึ่งประชากรกลุ่มตัวอย่างได้แก่

1. ผู้ฝึกสอนการแสดง จำนวน 20 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกและสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม
2. บุคคลที่เกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดง จำนวน 100 คน เก็บข้อมูลจากการตอบแบบสำรวจความคิดเห็น

การสรุปผลการวิจัยในส่วนนี้จะเป็นการสรุปข้อมูลจากการวิจัยโดยแบ่งเป็นประเด็นเพื่อตอบปัญหาคำถามวิจัยในแต่ละประเด็นจากการเก็บข้อมูลด้วยวิธีที่กล่าวไว้ข้างต้น ประกอบการอภิปรายผลการวิจัยและการให้ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัยเพื่อเป็นประโยชน์ในการนำไปศึกษาต่อไป
ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาเส้นทางการเข้าสู่ของผู้ฝึกสอนการแสดง

การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงมีเส้นทางการเข้าสู่อาชีพที่หลากหลาย โดยมากล้วนเป็นผู้มีประสบการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับศิลปะทางการแสดงทั้งสิ้น ซึ่งเส้นทางการเข้าสู่อาชีพของผู้ฝึกสอนการแสดง จำแนกได้ดังนี้

1.1 ผู้ฝึกสอนการแสดงที่มาจากการสำเร็จการศึกษาทางด้านการแสดงมาโดยตรงจากสถาบันการศึกษาหรือประกอบอาชีพเป็นครูอาจารย์ผู้สอนการแสดงในสถาบันการศึกษา

การเป็นผู้เชี่ยวชาญหรือมีความรู้ที่ตรงสายในทางการแสดง ทำให้เป็นที่รู้จักในแวดวงวิชาการซึ่งเมื่อมีการบอกกันปากต่อปาก ครูอาจารย์ผู้สอนการแสดงที่มีประสบการณ์จากการเรียนและการสอนการแสดงในสถาบันการศึกษามาโดยตรงจึงได้รับความเชื่อถือและการติดต่อให้มาเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงในที่สุด การวิจัยพบว่าปัจจุบันผู้ฝึกสอนการแสดงเหล่านี้บางท่านได้ผันตัวเองมาเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงอิสระอย่างเต็มตัว บางท่านยังคงสอนอยู่ในสถาบันการศึกษาและรับเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงให้กับงานสื่อต่างๆ อีกด้วย

1.2 ผู้ฝึกสอนการแสดงที่มาจากการประกอบอาชีพเป็นฝ่ายคัดเลือกนักแสดงมาก่อน

การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงเหล่านั้นมาจากการเป็นผู้คัดเลือกนักแสดงมาก่อน ซึ่งการวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงดังกล่าวมาจากการเป็นผู้คัดเลือกนักแสดงให้กับภาพยนตร์โฆษณาเป็นส่วนมาก

1.3 ผู้ฝึกสอนการแสดงที่มาจากการเป็นนักแสดงอาชีพ

การวิจัยพบว่าประสบการณ์ทางการแสดงอย่างซ้ำของของผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นนักแสดงสามารถทำให้นักแสดงอาชีพดังกล่าวได้รับการยอมรับทางความสามารถทางการแสดงจนได้รับการติดต่อให้เป็นผู้ฝึกสอนการแสดงในที่สุด โดยมากจะเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงสำหรับละครโทรทัศน์ ซึ่งผู้ฝึกสอนแสดงกลุ่มนี้ยังคงประกอบอาชีพเป็นนักแสดงอาชีพควบคู่ไปกับการเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงอีกด้วย

1.4 ผู้ฝึกสอนการแสดงที่มาจากการประกอบอาชีพในตำแหน่งผู้ช่วยผู้กำกับและผู้ช่วยผู้ฝึกสอนการแสดงมาก่อน

การเป็นผู้ช่วยผู้กำกับหรือการเป็นผู้ช่วยผู้ฝึกสอนการแสดงมาก่อนทำให้บุคคลเหล่านี้ได้มีประสบการณ์โดยตรงจากการเห็นการกำกับและการฝึกสอนการแสดง ได้ศึกษาจากนักแสดงที่หลากหลาย จึงทำให้ผู้ช่วยผู้กำกับหรือผู้ช่วยผู้ฝึกสอนการแสดงได้ผันตัวเองมาเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงในที่สุด

1.5 ผู้ฝึกสอนการแสดงที่มาจากการประกอบอาชีพในตำแหน่งผู้ผลิต ผู้กำกับและผู้เขียนบท

ผู้ฝึกสอนการแสดงจำนวนหนึ่งมาจากการประกอบอาชีพเป็นผู้ผลิตงานแสดง ผู้กำกับและผู้เขียนบทมาก่อนแล้วจึงก้าวเข้ามาเป็นผู้ฝึกสอนการแสดง และก็ยังทำงานในตำแหน่งเดิมควบคู่กันไปด้วย นอกจากนี้การวิจัยยังพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงกลุ่มนี้ล้วนมีประสบการณ์ในการทำงานละครเวทีมาอย่างซ้ำของแล้วทั้งสิ้น

2. หลักในการทำงานและคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนการแสดง

2.1 หลักในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดง แบ่งออกเป็นสองส่วน ดังนี้

2.1.1 หน้าที่พื้นฐานที่พึงกระทำในฐานะผู้ฝึกสอนการแสดง

หน้าที่พื้นฐานอันเป็นหน้าที่หลักที่สำคัญของผู้ฝึกสอนการแสดง คือ การฝึกสอนการแสดงให้แก่นักแสดงทั้งในขั้นตอนก่อนแสดงจริงและขณะที่มีการถ่ายทำจริงหรือขั้นตอนใดขั้นตอนหนึ่ง ซึ่งการแสดงของนักแสดงจะต้องออกมาตรงตามความต้องการของผู้กำกับมากที่สุด

2.1.2 สิ่งไม่พึงกระทำในฐานะผู้ฝึกสอนการแสดง

2.1.2.1 การไม่ก้าวถ่ายหรือล่วงละเมิดการทำงานของผู้กำกับ

งานของผู้ฝึกสอนการแสดงคือการทำให้งานของผู้กำกับสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี การทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงคือการรับใช้ผู้กำกับ การล้าหน้าที่ผู้กำกับลงมากำกับเอง เป็นสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติเป็นอย่างยิ่งในฐานะผู้ฝึกสอนการแสดง

2.1.2.2 การตำหนิตัวแต่ไม่ให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาให้แก่นักแสดง

เมื่อผู้ฝึกสอนการแสดงทราบถึงปัญหาของนักแสดงแล้ว ผู้ฝึกสอนการแสดงหลายคนจะดีใจกับการที่ตัวเองมองปัญหาทางการแสดงของนักแสดงคนนั้นออก และได้แต่ตำหนินักแสดง

แต่การดำเนินโดยไม่แนะแนวทางแก้ปัญหา นั้น จะทำให้นักแสดงกังวล ขาดความมั่นใจ ส่งผลให้นักแสดงคนนั้นไม่สามารถแสดงได้ในที่สุด

2.1.2.3 การนำเรื่องส่วนตัวของนักแสดงมาเปิดเผย

ความเป็นส่วนตัวของนักแสดง ข้อมูลบางอย่างของนักแสดงที่ผู้ฝึกสอนการแสดงรับรู้จากการฝึกการแสดงนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนการแสดงไม่ควรอย่างยิ่งที่จะนำไปเปิดเผยให้ผู้อื่นได้รู้ เพราะนอกจากจะเป็นการเสียมารยาทอย่างรุนแรงแล้ว นักแสดงจะขาดความศรัทธาและความไว้วางใจในตัวผู้ฝึกสอนการแสดงคนนั้นได้

2.1.2.4 การแสดงให้นักแสดงดูและให้นักแสดงลอกเลียนแบบ

การแสดงให้นักแสดงดูและแสดงตามที่คุณฝึกสอนการแสดงคนนั้นๆ แสดงนั้นเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยง เนื่องจากการแสดงที่ได้จากนักแสดงจะเป็นภาพสำเร็จตายตัว ไม่มีการสร้างสรรค์การแสดงใหม่ๆ ซึ่งขาดความเป็นธรรมชาติในตัวนักแสดงแต่ละคน การเลียนแบบเป็นการทำซ้ำภาพที่ได้เป็นภาพการแสดงเดิม ไม่ได้เป็นศิลปะทางการแสดงที่เกิดขึ้นจากนักแสดงแต่ละคนจริง ๆ การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงทุกท่านหลีกเลี่ยงการแสดงให้นักแสดงดูเพื่อให้นักแสดง แสดงตาม เว้นเสียแต่ว่ามีเงื่อนไขบางประการ เช่น ผู้กำกับต้องการอย่างเร่งด่วน หรือนักแสดงไม่กล้าแสดง ผู้ฝึกสอนการแสดงอาจจะทำให้นักแสดงดูในบางอย่างว่าสามารถทำได้จริง เพื่อให้นักแสดงสบายใจแต่ไม่ใช่เพื่อให้นักแสดงลอกเลียนแบบ

2.2 คุณสมบัติของการเป็นผู้ฝึกสอนการแสดง

2.2.1 มีความอดทนสูง ทำงานภายใต้ความกดดันได้ดี

โดยเฉพาะการทำงานในขณะถ่ายทำจริง เพราะมีปัจจัยในเรื่องของเวลาและงบประมาณที่อาจสร้างแรงกดดันในการทำงานให้กับผู้ฝึกสอนการแสดงได้

2.2.2 มีจิตวิทยาที่ดี

ผู้ฝึกสอนการแสดงควรมีความสามารถในการวิเคราะห์นักแสดงที่มีความแตกต่างกันทั้งเรื่องเพศ วัย บุคลิกภาพ และรู้จักเลือกใช้กลวิธีในการทำงานที่เหมาะสมกับนักแสดงแต่ละคน เพื่อให้ได้เกิดประสิทธิผลที่ดีที่สุด

2.2.3 รู้จักผ่อนคลาย ใจเย็น และรู้จักการระงับอารมณ์

การทำงานภายใต้ความกดดันผู้ฝึกสอนการแสดงควรรู้จักวิธีในการผ่อนคลาย เพื่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีในการทำงานและความเครียดและความกดดันที่อาจเกิดขึ้นกับตัวนักแสดงด้วย ผู้ฝึกสอนการแสดงควรใจเย็น และรู้จักการระงับอารมณ์

2.2.4 มีทักษะและความรู้ทางการแสดง

ผู้ฝึกสอนการแสดงหลายท่านคิดว่า การผ่านการเรียนการแสดงมาก่อนย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ในการทำงานในฐานะผู้ฝึกสอนการแสดง เพราะจะทำให้ผู้ฝึกสอนการแสดงมีระบบในการทำงานและหลักในการอธิบายให้นักแสดงเข้าใจได้เป็นอย่างดี

2.2.5 มีประสบการณ์ในงานด้านการแสดง

การมีประสบการณ์ตรงทางด้านการแสดงของผู้ฝึกสอนการแสดงทำให้ผู้ฝึกสอนการแสดงสามารถนำประสบการณ์ดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการสอนการแสดงได้ เพราะผู้ฝึกสอนการแสดงจะเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักแสดงได้เป็นอย่างดี

2.2.6 มีทักษะความรู้เรื่องเทคนิคการถ่ายทำ ภาพและมุมกล้อง

สำหรับงานสื่อละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา ผู้ฝึกสอนการแสดงควรมีความรู้ในเรื่องเทคนิคการถ่ายทำ เรื่องภาพและมุมกล้องด้วย เพราะในการถ่ายทำ มุมกล้องและขนาดภาพที่แตกต่างกันย่อมต้องการการแสดงที่แตกต่างกันด้วย

2.2.7 มีความรักในงานที่ทำ

ผู้ฝึกสอนการแสดงควรมีความรักและมีความตั้งใจจริงในวิชาชีพและหน้าที่การงาน และปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ

2.2.8 มนุษย์สัมพันธ์ดี

ในการทำงานผู้ฝึกสอนการแสดงจะต้องร่วมงานกับผู้คนที่หลากหลาย การเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีย่อมลดช่องว่างในการทำงานและสร้างความประทับใจให้กับผู้ร่วมงานได้เป็นอย่างดี

2.2.9 เปิดกว้าง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

ผู้ฝึกสอนการแสดงควรเป็นเป็นผู้ที่ยอมรับฟังความคิดเห็นที่หลากหลายจากผู้อื่นและนำมาพิจารณาเพื่อปรับใช้ โดยเฉพาะการรับฟังความคิดเห็นของผู้กำกับ ดังนั้นผู้ฝึกสอนการแสดงจึงควรเป็นคนที่เปิดกว้าง และรู้จักเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เสมอ

2.2.10 ช่างสังเกต

ผู้ฝึกสอนการแสดงต้องเป็นผู้ที่รู้จักสังเกตสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยเฉพาะพฤติกรรมของมนุษย์ เพราะการแสดงเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ การเป็นคนช่างสังเกตจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้มนุษย์ในชีวิตประจำวันที่มีความหลากหลายอย่างไม่รู้จบ

2.2.11 มีทักษะในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงจะต้องติดต่อสื่อสารกับผู้คนมากมาย โดยเฉพาะนักแสดงและผู้กำกับ ผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นเหมือนคนกลางที่คอยสื่อสารระหว่างผู้กำกับกับนักแสดง ดังนั้นการมีทักษะในการสื่อสารระหว่างบุคคลทั้งเป็นผู้รับและผู้ส่งจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการทำงานในฐานะผู้ฝึกสอนการแสดง

2.2.12 มีความรับผิดชอบสูง

นอกจากจะต้องรู้จักรับผิดชอบในหน้าที่การงาน มีความตรงต่อเวลา ทำงานอย่างเต็มความสามารถแล้ว การรับผิดชอบในตัวนักแสดงก็ย่อมเป็นสิ่งสำคัญในการพานักแสดงไปรู้จักในสิ่งใดสิ่งหนึ่งและพานักแสดงกลับมาสู่สภาวะปกติให้ได้เป็นอย่างดีย่อมเป็นคุณสมบัติที่สำคัญของผู้ฝึกสอนการแสดงเช่นกัน

3. กระบวนการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดง

3.1 การติดต่อรับงานจากผู้ว่าจ้าง

โดยมากผู้ฝึกสอนการแสดงมักได้รับการติดต่อเพื่อว่าจ้างงานจากผู้อำนวยการผลิตหรือผู้จัด ในบางกรณีอาจได้รับการติดต่อจากผู้ช่วยผู้กำกับก็เป็นได้ ซึ่งปัจจัยในการรับงานของผู้ฝึกสอนการแสดงมักขึ้นอยู่กับตารางเวลาและระยะเวลาในการทำงาน ลักษณะและความท้าทายของงาน ความสนิทสนมคุ้นเคยกับผู้ร่วมงานหรือผู้ว่าจ้างและคุณภาพและความน่าเชื่อถือของหน่วยงาน

และผู้ว่าจ้าง ซึ่งข้อมูลที่ผู้ฝึกสอนการแสดงได้รับจากผู้ว่าจ้างจะเป็นในส่วนของ รายละเอียดใน ส่วนเนื้อหาของงาน ตารางเวลาและระยะเวลาในการทำงาน บางงานต้องการการฝึกสอนการแสดงเพื่อเตรียมความพร้อมของนักแสดงก่อนการแสดงจริงอย่างเดียวเช่น ละครเวที บางงาน ต้องการให้ผู้ฝึกสอนการแสดงฝึกทั้งก่อนและในขณะที่ถ่ายทำจริงด้วย หรือบางครั้งอาจต้องการให้ผู้ฝึกสอนการไปดูแลการแสดงและแก้ปัญหาทางการแสดงของนักแสดงในวันถ่ายทำเลยก็มี นอกจากนี้ยังมีในส่วนของรายได้ซึ่งมีความแตกต่างกันในแต่ละสื่อหรืออาจขึ้นอยู่กับการตกลง ระหว่างผู้ฝึกสอนการแสดงและผู้ว่าจ้างเอง

3.2 การรับข้อมูลก่อนการดำเนินงาน

การวิจัยพบว่าโดยมากเป็นการคุยโดยตรงกับผู้กำกับ ในกรณีที่ผู้กำกับไม่มีเวลาว่างจริงๆ ก็อาจจะเป็นการรับข้อมูลจากผู้ช่วยผู้กำกับอีกทีหนึ่ง

ในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องและบท เพื่อให้ทราบถึงภาพรวมของผู้กำกับและสิ่งที่ผู้กำกับต้องการจากนักแสดง รวมไปถึงรูปแบบหรือแนวทางที่ผู้กำกับต้องการจะนำเสนอ ซึ่งในงานแต่ละงานย่อมมีรูปแบบในการนำเสนอที่แตกต่างกัน เช่น ผู้กำกับอาจต้องการการแสดงแบบเกาหลี ที่นักแสดงมักจะแสดงน้อยๆ ไม่เกินจริงมากนัก ใช้ภาพเล่าเรื่องเป็นส่วนมาก หรือ การแสดงแบบสมจริงที่ให้นักแสดง แสดงให้เหมือนสิ่งๆ ที่ทำให้ชีวิตประจำวันจริงๆ มากที่สุด จนแทบไม่ได้แสดงเลยก็มี หรือรูปแบบการนำเสนอแบบตลก ดราม่า ก็ย่อมมีความแตกต่างกัน นอกจากนี้การทำความเข้าใจในเรื่องของรูปแบบการนำเสนอแล้วการทำความเข้าใจในส่วนของตัวเองละครและนักแสดงก็เป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้เข้าใจว่าผู้กำกับต้องการให้นักแสดงเป็นตัวละครที่มีลักษณะอย่างไร นักแสดงเองมีพื้นฐานทางการแสดงมาแค่ไหน มีปัญหาทางด้านแสดงอย่างไรบ้าง

3.3 การเตรียมงานก่อนการปฏิบัติงาน

ในขั้นตอนนี้ผู้ฝึกสอนการแสดงมักมีการเตรียมตัวก่อนปฏิบัติงานโดยการอ่านบท ทำความเข้าใจกับบทหรือเรื่องราวที่ได้รับ ซึ่งหากไม่เข้าใจจะต้องรีบติดต่อเพื่อทำความเข้าใจกับผู้กำกับ นอกจากนี้ยังมีการหาแหล่งข้อมูลอ้างอิง (reference) เพิ่มเติม เพื่อให้เข้าใจภาพที่ผู้กำกับต้องการมากยิ่งขึ้น อาจศึกษาจากงานเก่าๆ นักแสดงและผู้กำกับคนนั้น หรืออาจหาภาพยนตร์ ละคร เพลงหรือแม้แต่ภาพที่เป็นแนวทางเดียวกันกับภาพที่ผู้กำกับต้องการให้เกิดขึ้นในการแสดง

มาศึกษาเพิ่มเติม อีกส่วนหนึ่งคือการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาของนักแสดง โดยผู้ฝึกสอนการแสดงอาจจะขอเทปบันทึกภาพจากฝ่ายคัดเลือกนักแสดงมาเพื่อศึกษาพื้นฐานทางการแสดงของนักแสดงคนนั้น และวิเคราะห์ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการแสดงเพื่อจะได้ออกแบบหรือเตรียมการสอนการแสดงให้กับนักแสดงคนนั้นได้อย่างเหมาะสม

3.4 ขั้นตอนการฝึกสอนการแสดง

การฝึกสอนการแสดงของผู้ฝึกสอนการแสดงแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

3.4.1 การปรับพื้นฐานและเตรียมความพร้อมทางการแสดงก่อนแสดงหรือถ่ายทำจริง (workshop)

เป็นการฝึกทักษะทางการแสดงให้แก่นักแสดงตลอดจนการฝึกในส่วนของการสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้น ๆ ที่นักแสดง จะต้องแสดงในการแสดงหรือการถ่ายทำจริง การวิจัยพบว่ามีการสอนนักแสดงแบบเป็นกลุ่มหรืออาจมีการสอนการแสดงแบบตัวต่อตัวซึ่งขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของผู้กำกับและผู้ฝึกสอนการแสดงจะตกลงกัน

3.4.1.1 สถานที่ที่ใช้สอนการแสดง

3.4.1.1.1 ห้องซ้อมหรือสตูดิโอ (studio) ซึ่งมีลักษณะเป็นเหมือนห้องที่ไว้ใช้ซ้อมการแสดงต่างๆ หรือเป็นห้องซ้อมเต้น อาจมีกระจกเงาเป็นบางด้าน ซึ่งผู้ฝึกสอนการแสดงส่วนมากเห็นว่าการมีกระจกเงาในห้องที่ไว้ใช้ฝึกการแสดงอาจเป็นข้อเสีย เนื่องจากนักแสดงมักจะชอบส่องกระจก ทำให้นักแสดงสมาธิผิดที่ เพราะแทนที่จะมีสมาธิกับการแสดงกลับไปมีสมาธิกับตัวเอง

3.4.1.1.2 ห้องประชุมในสำนักงาน อาจเป็นห้องประชุมในบริษัทที่ว่าง มักมีเฟอร์นิเจอร์สำนักงานต่างๆ อยู่ในห้อง อาจทำให้เคลื่อนไหวไม่สะดวกเท่าที่ควร

3.4.1.1.3 ห้องในบ้านส่วนตัว ผู้ฝึกสอนการแสดงหลายท่านมีการจัดสรรห้องบางส่วนไว้ใช้ในการฝึกสอนการแสดงโดยเฉพาะ ซึ่งจะได้บรรยากาศความเป็นส่วนตัวสูง

3.4.1.1.4 การฝึกนอกสถานที่หรือการใช้พื้นที่สาธารณะ อาจเป็นเงื่อนไขทางการแสดงที่จะต้องให้นักแสดงไปฝึกนอกสถานที่เพื่อให้เข้าใจบรรยากาศบางอย่างที่อาจเกิดขึ้นกับตัวละครที่นักแสดงคนนั้นต้องสวมบทบาท เช่น การศึกษาบรรยากาศในโรงพยาบาล ในสลัม เป็นต้น

3.4.1.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกสอนการแสดง

นอกจากสถานที่แล้วปัจจัยในเรื่องของระยะเวลาในการฝึกสอนการแสดงในชั้นตอนนี้ก็มีความแตกต่างกัน

- ละครเวที มีระยะเวลาในการฝึกนานที่สุดประมาณ 1-2 เดือนเนื่องจากเป็นการแสดงสด นักแสดงต้องฝึกอย่างหนัก เพราะการแสดงละครเวทีไม่สามารถสังคัลท์เพื่อถ่ายใหม่ได้ และเป็นการแสดงสดร่วมชั่วโมง
- ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ มีระยะเวลาในการฝึกการแสดงไม่แน่นอน มักขึ้นอยู่กับตารางเวลาที่ว่างของนักแสดงเป็นหลัก นักแสดงใหม่มักมีเวลาและจำเป็นต้องฝึกมากกว่านักแสดงอาชีพ ซึ่งระยะเวลาที่ตั้งตั้งแต่ 3 วัน ถึง 2 เดือน
- ภาพยนตร์โฆษณา มีระยะเวลาในการฝึกสั้นที่สุดประมาณ 1 - 2 วัน เพราะไม่ได้ต้องการการแสดงที่ต่อเนื่องมาก เพราะภาพยนตร์โฆษณาคือภาพยนตร์ขนาดสั้นประมาณ 30 วินาทีเท่านั้น

นอกจากตารางเวลาที่ว่างของนักแสดงแล้วปัจจัยในเรื่องของงบประมาณย่อมทำให้ระยะเวลาในการฝึกสอนการแสดงนั้นแตกต่างกันในแต่ละงานอีกด้วย

3.4.1.3 ลักษณะของกิจกรรมและขั้นตอนในการฝึกสอนการแสดงในการปรับพื้นฐานและเตรียมการแสดงก่อนแสดงหรือถ่ายทำจริง

การฝึกสอนการแสดงในชั้นตอนนี้เป็นการเตรียมความพร้อมให้นักแสดง โดยเฉพาะนักแสดงที่มีประสบการณ์ทางการแสดงมาน้อย หรือช่วยฝึกนักแสดงที่มีประสบการณ์มาแล้วเข้าสู่บทบาทที่แตกต่างออกไปได้ ในบางครั้งเป็นการนำนักแสดงต่างๆ มาเจอกันเพื่อปรับพื้นฐานทางการแสดงให้เข้ากันอีกด้วย ในชั้นตอนนี้มักมีการทำกิจกรรมซึ่งเป็นแบบฝึกหัดทางการแสดงขั้นพื้นฐาน อันได้แก่

3.4.1.3.1 การสนทนากันระหว่างผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดง

เป็นการทำความรู้จักกันระหว่างผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดง หรืออาจเป็นการให้นักแสดงได้ทำความรู้จักกับผู้ร่วมแสดงอีกด้วย เพื่อสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยให้เกิดความสบายใจ และไว้ใจกันในการทำงาน อาจมีการแลกเปลี่ยนทัศนคติกันในเรื่องการแสดง เรื่องส่วนตัวทั่วไป เพื่อให้ผู้ฝึกสอนการแสดงและนักแสดงเข้าใจกันมากขึ้น เพื่อการทำงานที่ง่ายและราบรื่นยิ่งขึ้น

3.4.1.3.2 การทำกิจกรรมหรือแบบฝึกหัดทางการแสดงต่างๆ

ก. การผ่อนคลาย

เพื่อเตรียมความพร้อมของสภาพร่างกายและจิตใจให้นักแสดง ให้นักแสดงคลายความกังวล มีความพร้อมในการเรียนรู้และฝึกฝนการแสดงต่อไป ซึ่งเครื่องมือที่สำคัญสำหรับนักแสดงคือร่างกายและจิตใจของนักแสดงเอง ดังนั้นการผ่อนคลายจึงเป็นกิจกรรมขั้นพื้นฐานที่ผู้ฝึกสอนการแสดงมักจะใช้เสมอๆ อันได้แก่ การนอนเพื่อผ่อนคลาย การฟังเพลงและเคลื่อนไหวร่างกาย เป็นต้น

ข. การสร้างสมาธิ

สมาธิเป็นเรื่องสำคัญในการแสดง นักแสดงจะต้องมีสมาธิอย่างสูงในการแสดง ในสิ่งที่ตนกระทำ มีสติอยู่กับเรื่องและคู่แสดงเสมอ หากนักแสดงขาดสมาธิหรือสมาธิผิดที่ แทนที่จะคิดถึงสิ่งที่ตัวละครเผชิญอยู่ กลับไปคิดถึงเรื่องส่วนตัวของนักแสดงเอง การแสดงก็จะออกมาไม่ดี การฝึกสมาธิทำได้โดย การฟังสมาธิ หรือรวบรวมสมาธิไปที่จุดใดจุดหนึ่งอาจเป็นวัตถุ หรือส่วนใดส่วนหนึ่งในร่างกาย โดยให้สมาธิไปกำหนดที่ลมหายใจ เช่น เอาสมาธิไปไว้ที่หน้าผาก จมูก หรือท้อง เป็นต้น

ค. การกระตุ้นกล้ามเนื้อร่างกาย ประสาทสัมผัสและการรับรู้

การฝึกในขั้นตอนนี้เป็นการปลุกกระตุ้นให้ร่างกาย ประสาทสัมผัสและการรับรู้ของนักแสดงตื่นตัว มีพลังในการแสดง ไม่เซื่องซึม เป็นเหมือนการอบอุ่นร่างกายในการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา อาจทำได้ด้วยท่ากายบริหารทั่วไป เช่น กระโดดตบ ยืดกล้ามเนื้อ เพื่อให้ร่างกายตื่นตัว พร้อมทั้งจะทำงาน นอกจากนี้ยังมีการฝึกประสาทต่างๆ ทั้งจากการฟัง การดู การเคลื่อนไหวให้ตื่นตัวพร้อมที่จะใช้งานด้วย เช่น การวิ่งไปแตะผู้ฝึกสอนการแสดงให้เร็วที่สุดทันทีที่ได้ยินเสียงตบมือหนึ่งครั้ง เป็นต้น

ง. การละลายพฤติกรรม

เป็นการละลายพฤติกรรมหรือทัศนคติบางอย่างของนักแสดง เช่น ความกลัวต่างๆ เช่น กลัวไม่สวย กลัวไม่หล่อ ความเขินอาย ความกังวลใจ ไม่กล้าแสดงออก การไม่กล้าสัมผัสกันระหว่างนักแสดง ให้นักแสดงรู้สึกสนิทสนมและสนิทใจกันมากขึ้นระหว่างนักแสดงกับผู้ฝึกสอนการแสดงและระหว่างนักแสดงกับนักแสดงด้วยกัน ซึ่งเป็นการทำให้นักแสดงได้ปลดปล่อย และ

แสดงออกได้อย่างเป็นอิสระมากขึ้น ซึ่งทำได้โดย การให้นักแสดงทำท่าทางหรือส่งเสียงที่น่าเกลียดที่สุดคนละท่า หรืออาจเป็นการแสดงเป็นสัตว์ชนิดใดชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นการเปิดกำแพงให้นักแสดงไม่อาย ไม่กลัว ลองทำในสิ่งที่ไม่กล้าทำ เช่น ทำท่าทางน่าเกลียด หรือการเป็นในสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ตัวเอง เช่น การเป็นสัตว์ หรือแม้แต่การวิ่ง แปะ แข็ง เพื่อให้นักแสดงรู้สึกสนุกและคลายความกังวล

จ.กิจกรรมเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างนักแสดง

การฝึกการสื่อสารกันทางร่างกาย ในการให้นักแสดงจับคู่และมีการเคลื่อนไหว หรือทำกิจกรรมใดๆ ด้วยกันโดยที่ต้องมีส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายอยู่ติดกัน เพื่อให้นักแสดงไม่เขินอาย กล้าที่จะสัมผัสกัน เพราะนักแสดงจะไปมีสมาธิอยู่ที่โจทย์ในการไม่ให้นักแสดงทั้งคู่หลุดจากกันจนล้มว่ากำลังตะแคงต้องตัวอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ เป็นต้น

ฉ.การเรียนรู้ในการสื่อสารและรับส่งพลังทางการแสดงระหว่างนักแสดง

การสื่อสารและรับส่งพลังทางการแสดงระหว่างนักแสดงเป็นเรื่องสำคัญ การที่จะทำการแสดงดูออกมาเป็นการแสดงเรื่องเดียวกันได้นั้น นักแสดงจะต้องรู้จักรับจากผู้อื่น และต้องรู้จักส่งให้ผู้อื่น นักแสดงไม่สามารถแสดงคนเดียวได้ การเรียนรู้ในการรับส่งและสื่อสารกัน ทำได้โดยแบบฝึกหัดที่ให้นักแสดงส่งเสียงและท่าทางจากคนหนึ่งไปให้อีกคนหนึ่ง นักแสดงคนที่สองจะต้องรับพลังที่ได้มาจากท่าทางและเสียงนั้น โดยการทำให้เหมือนและมีพลังเท่ากับคนแรก จากนั้นจึงส่งต่อให้นักแสดงคนอื่นอีกท่าทางและอีกเสียงหนึ่ง นักแสดงนอกจากจะต้องมีสมาธิในการทำแต่ละอย่างแล้ว คือรับพลังมาจากคนหนึ่งและส่งในสิ่งที่แตกต่างกันออกไปให้อีกคนหนึ่งแล้ว นักแสดงจะยังรู้จักการรับส่งและสื่อสารโดยการรักษาพลังทางการแสดงที่เกิดขึ้นเอาไว้ โดยการประคับประคองและส่งต่อกันออกไปไม่ให้พลังลดหรือดับลงอีกด้วย เรียนรู้ที่จะรับและส่งในเวลาเดียวกัน

ช.การแสดงจากเหตุการณ์สมมติ (improvisation)

การฝึกการแสดงในเรื่องของความเชื่อในบทบาทตัวละคร สถานการณ์และการมีไหวพริบในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า นักแสดงจะได้เรียนรู้การแสดงอย่างมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน ซึ่งผู้ฝึกสอนการแสดงมักสร้างสถานการณ์สมมติให้และให้นักแสดงแต่ละคนสวมบทบาทตามโจทย์นั้นๆ โดยไม่มีบทพูดให้ไว้ก่อนล่วงหน้า ทุกอย่างเกิดขึ้นจากการแสดงสด ซึ่งนักแสดงจะต้องมี

ความเชื่อในสถานการณ์และตัวละครนั้นๆ และรู้จุดมุ่งหมายในฉากนั้นจึงจะแสดงออกมาได้
สมจริง

ข. การวิเคราะห์ตัวละครเพื่อสวมบทบาททางการแสดง

หลังจากฝึกพื้นฐานทางการแสดงต่างๆ แล้ว ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนต่อไปในการฝึกสอนการแสดง การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงบางท่านนิยมที่จะฝึกสอนการแสดงในขั้นตอนนี้เลย เป็นขั้นตอนการนำนักแสดงเข้าสู่บทบาทของตัวละครนั้นๆ ที่นักแสดงจะต้องสวมบทบาทในการแสดง ซึ่งมักจะมีการพูดคุยและวิเคราะห์ลักษณะตัวละครร่วมกันระหว่างผู้ฝึกสอนการแสดงและนักแสดง มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน หากจุดร่วมจุดต่างระหว่างตัวละครกับนักแสดงร่วมกัน เพื่อให้นักแสดงเข้าใจตัวละครให้มากที่สุด และอาจมีการทดลองสร้างเหตุการณ์สมมติให้นักแสดง แสดงในฐานะตัวละครหรืออาจมีการซ้อมตามบทที่มีให้ก็เป็นได้

ฅ. การเรียนรู้แนวคิดหลักและเทคนิคเสริมทางการแสดง

- การแสดงออกจากความจริงภายใน หรือที่เรียกว่าการแสดงแบบ *inside out* คือการแสดงจากความรู้สึกภายในที่เกิดขึ้นในจิตใจของนักแสดงในฐานะตัวละครนั้นๆ ที่มีต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งมีรากฐานมาจากลักษณะนิสัยของตัวละคร รู้สึกอย่างไรก็แสดงอย่างนั้น เป็นการแสดงออกมาจากความรู้สึก การวิจัยพบว่า เป็นหลักพื้นฐานที่ผู้ฝึกสอนการแสดงทุกท่านให้ความสำคัญกับหลักการนี้ เพราะจะได้การแสดงที่สมจริงกว่า
- การแสดงจากภายนอกเข้าสู่ภายใน หรือที่เรียกว่าการแสดงแบบ *outside in* คือการแสดงที่แสดงจากท่าทางภายนอกจนเกิดความรู้สึกบางอย่างในใจ ซึ่งการแสดงประเภทนี้เป็นการแสดงที่ใช้ร่างกายเป็นหลัก เช่น การเคลื่อนไหว การหายใจ เช่น การหายใจสั้นๆ ถึ่ๆ จนเกิดความรู้สึกอึดอัดจนเหมือนจมน้ำ เป็นต้น เป็นการแสดงจากร่างกายภายนอกจนก่อให้เกิดความรู้สึก หรือภาพทางการแสดงอย่างใดอย่างหนึ่ง การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงส่วนมากเห็นว่าแนวคิดนี้เป็นการใช้เทคนิคในการแสดงซึ่งสร้างความรวดเร็วในการทำงาน แต่การแสดงอาจไม่สมจริงเท่าวิธีแรกซึ่งนักแสดงที่จะใช้วิธีการตามแนวคิดนี้ได้ต้องมีการฝึกฝนจนชำนาญจึงจะแสดงได้ดูสมจริง

การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงมักใช้หลักตามแนวคิดการแสดงออกจากความจริงภายในเป็นหลักเนื่องจากเป็นการแสดงที่สมจริงกว่า นักแสดงและผู้ชมรู้สึกได้ดีกว่า แต่ก็มี การ

นำมาผสมผสานกับการแสดงแบบการแสดงจากภายนอกเข้าสู่ภายใน ในกรณีที่นักแสดงคนนั้น อาจไม่เข้าใจวิธีแรก หรือผู้กำกับต้องการภาพที่ไม่ละเอียดมาก หรือระยะเวลาในการถ่ายทำจำกัด

3.4.2 การดูแลและแก้ปัญหาเฉพาะหน้าทางการแสดงของนักแสดง ณ วันที่มีการถ่ายทำจริง

การดูแลการแสดงในขณะที่ถ่ายทำนั้นผู้ฝึกสอนการแสดงมักนั่งดูการแสดงในขณะที่ถ่ายทำอยู่ข้างๆ ผู้กำกับที่หน้าจอมอนิเตอร์ เมื่อผู้กำกับต้องการปรับการแสดงของนักแสดง หรือผู้กำกับเห็นว่านักแสดงคนนั้นแสดงได้ไม่ตรงตามที่ต้องการ ผู้กำกับจะเป็นคนบอกให้ผู้ฝึกสอนการแสดงช่วยเหลือในการสื่อสารกับนักแสดงเพื่อปรับเปลี่ยนหรือแก้ไขการแสดงให้ได้อย่างที่ผู้กำกับต้องการ การวิจัยพบว่าโดยมาผู้ฝึกสอนการแสดงจะได้รับการติดต่อให้ดูแลในส่วนนี้ แต่ก็มีผู้ฝึกสอนการแสดงบางท่านไม่นิยมดำเนินการในส่วนนี้ด้วยตัวเอง เนื่องจากไม่ต้องการให้นักแสดงหันมาพึ่งตนตลอดเวลาในการถ่ายทำจนไม่สามารถแสดงเองได้ ซึ่งมักจะทำให้ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนการแสดงหรือผู้ช่วยผู้กำกับที่เข้าร่วมสังเกตการณ์ในการฝึกสอนการแสดงนักแสดงในขั้นตอนการเตรียมการแสดงก่อนถ่ายทำจริงเป็นผู้ดูแลในส่วนนี้แทน หรือผู้ฝึกสอนการแสดงบางท่านจะไปดูแลในส่วนของการถ่ายทำเฉพาะจากที่มีความยาก ต้องการการใส่ใจในเรื่องการแสดงมาก ผู้ว่าจ้างหรือผู้กำกับจะมีการตกลงกับผู้ฝึกสอนการแสดงเอาไว้ก่อนล่วงหน้า

3.5 ปัญหาที่พบบ่อยในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงและแนวทางในการแก้ปัญหา

3.5.1 ปัญหาทางการแสดงของนักแสดง

ปัญหาทางการแสดงของนักแสดงที่แตกต่างกันมักเกิดขึ้นจากปัจจัยต่างๆ ดังนี้

3.5.1.1 เพศ

ความแตกต่างในเรื่องเพศมีส่วนในการเกิดปัญหาทางการแสดงที่แตกต่างกัน คือ

ก. ผู้ชาย

ปัญหาที่พบบ่อยในนักแสดงชาย คือ การไม่เชื่อในเงื่อนไขของตัวละคร มีความเชื่อมั่นใจตนเองสูง และห่วงภาพลักษณ์ เนื่องจากนักแสดงชายหลายคนมีความมั่นใจในตนเองสูง การแก้ปัญหาคือผู้ฝึกสอนการแสดงมักจะพูดคุยเพื่อให้เกิดความสนิทสนมและพยายามดึงความ

คิดเห็นที่ดีสำหรับการแสดงของนักแสดงออกมา และมีการอธิบายในนักแสดงเข้าใจในการสวมบทบาทตัวละครว่านักแสดงแสดงในฐานะตัวละคร ไม่ใช่ตนเอง บางสิ่งที่ตัวนักแสดงไม่ทำ เช่น การร้องไห้ เพราะกลัวจะดูไม่แมนสมชายชาตรี กลัวที่จะดูอ่อนแอ ซึ่งผู้ฝึกสอนการแสดงแก้ปัญหาโดยการหาเหตุให้ตัวละคร เช่น ตัวละครเป็นคนอ่อนไหวง่ายเนื่องจากเพิ่งสูญเสียคนรักไป เป็นต้น

ข. ผู้หญิง

ปัญหาที่พบบ่อยในนักแสดงหญิง คือ *ไม่มั่นใจ ห่วงภาพลักษณ์และมักอายที่จะแสดงออก* นักแสดงหญิงมักจะเขินอาย ไม่กล้าแสดงออก เพราะกลัวว่าจะดูน่าเกลียด ดูไม่สวย มีการแสดงออกที่ดูเกินงาม ผู้ฝึกสอนการแสดงมักแก้ปัญหาโดยการให้นักแสดงทำแบบฝึกหัดที่ปลดปล่อยความเป็นตัวเองออกมา กล้าทำ กล้าเสี่ยงในการแสดงมากขึ้น ซึ่งเป็นกิจกรรมละลายพฤติกรรมต่างๆ

ค. เพศที่สาม

ปัญหาทางการแสดงที่เกิดขึ้นกับเพศที่สามมีลักษณะแตกต่างกันไปตามเพศ แบ่งเป็น

- **กระเทย** เป็นนักแสดงเพศชายที่มีการแสดงออกทางท่าทาง การแต่งกาย การพูดจาด้วยกิริยาอย่างเพศหญิง และมีความสนใจในเพศชาย ปัญหาทางการแสดงที่พบคือนักแสดงกระเทยมักมีการเคลื่อนไหวและการใช้ร่างกายที่ชัดเจน ไม่อิสระ เพราะนักแสดงเหล่านี้พื้นฐานทางร่างกายอย่างเพศชาย การใช้ภาษากายจึงไม่เหมือนผู้หญิงจริงๆ กิริยาในชีวิตประจำวันเป็นการประดิษฐ์ท่าทางเป็นผู้หญิง ซึ่งไม่เป็นธรรมชาติการแก้ปัญหาคือการทำให้นักแสดงฝึกทำกิจกรรมละลายพฤติกรรมที่นักแสดงได้ใช้ร่างกายปลดปล่อยร่างกายและจิตใจอย่างอิสระ
- **เกย์** เป็นนักแสดงเพศชายที่มีการแต่งกายอย่างเพศชาย แต่มีการแสดงออกทางกิริยา วาจาเกินชาย และมีความสนใจในเพศเดียวกัน ปัญหาทางการแสดงคือนักแสดงมักมีการแสดงออกที่เกินชาย หรือไม่ก็เป็นการแสดงที่ไม่สมบทบาทเมื่อต้องแสดงกับนักแสดงหญิงในบทรัก การแก้ปัญหาคือผู้ฝึกสอนการแสดงต้องรู้จักเทียบเคียงให้นักแสดงในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น บอกให้นักแสดงคิดถึงคนรักแทนที่จะบอกให้จับผู้หญิง เป็นต้น
- **ทอมบอย** เป็นนักแสดงเพศหญิงที่มีการแสดงออกทางกิริยาและวาจาที่มีลักษณะคล้ายเพศชาย มีความสนใจในเพศหญิง มีการพูดจาที่ห้าวหาม ท่าทางที่ทะมัดทะแมงเกินหญิง ซึ่งเป็นปัญหาที่มักเกิดขึ้นในการแสดง ผู้ฝึกสอนการแสดงมักแก้ปัญหาดังกล่าวโดยการ

หลีกเลี่ยงคำพูดถึงเพศชายหากต้องแสดงบทที่เกี่ยวข้องกับผู้ชาย โดยหลีกเลี่ยงไปใช้คำพูดอื่นแทน เช่น ให้รู้สึกว่าคุณเองดูดีน่ามอง เป็นต้น

3.5.1.2 อายุ

ความแตกต่างทางด้านอายุของนักแสดงย่อมส่งผลกระทบต่อปัญหาทางการแสดงที่แตกต่างกัน ดังนี้

ก. เด็กเล็ก ในงานวิจัยชิ้นนี้หมายถึงเด็กที่มีอายุ 3-6 ปี ปัญหาในการแสดงของเด็กมีหลากหลาย ผู้ฝึกสอนการแสดงไม่สามารถบังคับนักแสดงเด็กได้ เพราะการแสดงของเด็กมีความเป็นธรรมชาติสูง เด็กมีสมาธิในการทำกิจกรรมสูงแต่มีระยะเวลาอันสั้น การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงมีวิธีในการทำงานและจัดการกับปัญหาทางการแสดงของนักแสดงวัยนี้ต่าง ๆ ดังนี้

- ผู้ฝึกสอนการแสดงต้องมีความอดทนสูงและใจเย็น
ผู้ฝึกสอนการแสดงต้องใจเย็นและมีความอดทนสูงเพราะนักแสดงเด็กมีระยะเวลาในการทำงานที่สั้น เด็กจะเบื่อและล้าง่าย ส่วนมากต้องนอนกลางวันก็ต้องให้เด็กนอน การวิจัยพบว่าความอดทนสูงและใจเย็นในตัวผู้ฝึกสอนการแสดงจะสามารถทำให้ผู้ฝึกสอนการแสดงร่วมงานกับนักแสดงเด็กได้อย่างราบรื่น
- ทำให้นักแสดงรู้สึกว่าคุณฝึกสอนการแสดงเป็นเพื่อนกับนักแสดง
ผู้ฝึกสอนการแสดงหลายท่านใช้ความสนิทสนมในการทำงานกับนักแสดง ทำให้นักแสดงรู้สึกว่าคุณฝึกสอนการแสดงเป็นเหมือนเพื่อน เพื่อให้เกิดความสนุกสนานในการทำงาน ไม่ให้นักแสดงรู้สึกเครียดหรือรู้สึกว่าตนกำลังทำงานอยู่
- สร้างเกมการแข่งขัน
ผู้ฝึกสอนการแสดงมักตั้งเงื่อนไขให้นักแสดงแข่งกันเองหรือไม่ก็แข่งกับผู้กำกับการแสดงในการทำกิจกรรมบางอย่างที่ได้ผลทางการแสดงตรงตามที่คุณกำกับต้องการ เช่น ให้แข่งกันว่าใครหัวเราะดังสุดขณะ เป็นต้น

- การให้รางวัล

ผู้ฝึกสอนการแสดงจะมีการตั้งเงื่อนไขในการทำงานกับนักแสดงว่าหากทำตามที่ตั้งกลงกันได้จะให้รางวัล ซึ่งหากนักแสดงทำได้ก็จะได้ของรางวัลดังกล่าว เป็นการกระตุ้นให้นักแสดงให้ความร่วมมือและตั้งใจแสดงมากขึ้น
- ปฏิบัติกับนักแสดงเด็กเหมือนที่ปฏิบัติกับนักแสดงผู้ใหญ่

ผู้ฝึกสอนการแสดงหลายคนเชื่อในการปฏิบัติกับเด็กเหมือนว่าเขาเป็นผู้ใหญ่แล้วเพื่อให้เด็กมีความรับผิดชอบในการทำงานมากขึ้น เพราะธรรมชาติของเด็กมักอยากจะทำโตเป็นผู้ใหญ่ ดังนั้นเด็กจะพยายามทำตัวให้เหมือนผู้ใหญ่ ตั้งใจทำงานอย่างจริงจัง เมื่อผู้ฝึกสอนการแสดงมีการปฏิบัติกับเขาอย่างผู้ใหญ่ โดยใช้เหตุและผล
- ทำให้นักแสดงรู้สึกว่าคุณฝึกสอนการแสดงเป็นครูผู้สอน

ผู้ฝึกสอนการแสดงบางท่านใช้วิธีเล่นบทบาทเป็นครู เพราะเด็กจะมีความเคารพและเกรงกลัวครู มักจะเชื่อฟังและทำตามคำสั่ง การวางตัวเป็นครูและให้นักแสดงเรียกผู้ฝึกสอนการแสดงว่าครูอาจช่วยให้นักแสดงเชื่อฟังคำสั่งได้เป็นอย่างดีทางหนึ่ง
- รับคำสั่งจากผู้ฝึกสอนการแสดงเพียงคนเดียว

ผู้ฝึกสอนการแสดงมักจะมีการตกลงกับทีมงานฝ่ายอื่นๆ โดยเฉพาะผู้กำกับและผู้ช่วยผู้กำกับในการทำงานกับเด็กว่าหากต้องการสื่อสารกับเด็กจะต้องสื่อสารผ่านผู้ฝึกสอนการแสดงเพียงผู้เดียว เนื่องจากหากมีคนสื่อสารกับนักแสดงหลายคนเด็กอาจเกิดความสับสน และผู้ฝึกสอนการแสดงอาจเสียการควบคุมได้ เนื่องจากเด็กอาจหันไปให้ความสนใจกับบุคคลอื่น การทำงานจะลำบาก

ข. เด็กโต ในงานวิจัยชิ้นนี้หมายถึงเด็กที่มีอายุตั้งแต่ 7-12 ปี ปัญหาทางการแสดงของเด็กในวัยนี้ คือ การแสดงที่ลอกเลียนแบบมาจากสื่อ เนื่องจากเด็กวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มมีการเรียนรู้จากการสังเกตและลอกเลียนแบบ การเสพสื่อของเด็กทำให้เด็กมักทำตามหรือแสดงตามภาพที่ตนเองเห็นจากสื่อ ผลที่ได้คือ การแสดงที่ไม่เป็นธรรมชาติ มักเป็นการแสดงแบบภาพสำเร็จเหมารวม (Cliche) เช่น โกรธก็จะถลึงตา กระตืบเท้า เป็นต้น แก้ได้โดยผู้ฝึกสอนการแสดงอาจชวนให้นักแสดงพูดคุยหรือเล่นจินลิมตัวว่ากำลังแสดงอยู่ จนกระทั่งนักแสดงปลดปล่อยกิริยาที่แท้จริงสมวัยออกมาอย่างธรรมชาติ

ค. วัยรุ่น ในงานวิจัยชิ้นนี้หมายถึง นักแสดงที่มีอายุตั้งแต่ 13-21 ปี อยู่ในช่วงวัยเรียนชั้นมัธยมต้นถึงวัยเรียนในระดับอุดมศึกษา ปัญหาทางการแสดงที่พบมากในนักแสดงวัยนี้คือ ไม่กล้าแสดงออก เขินอาย กลัวผิด ห่วงภาพลักษณ์ของตัวเอง สมารถผิดที่ ขาดความละเอียดอ่อน วิธีการแก้ปัญหาทางการแสดงของนักแสดงในวัยนี้ที่พบคือ มักให้นักแสดงทำแบบฝึกหัดละลายพฤติกรรมต่างๆ ให้นักแสดงรู้สึกสนิทสนมกันและรู้สึกสบายใจมากขึ้น

ง. วัยกลางคนถึงวัยชรา ในงานวิจัยชิ้นนี้หมายถึง นักแสดงที่มีอายุ 40 ปีขึ้นไป ซึ่งปัญหาทางการแสดงที่พบบ่อยคือ ขาดความมั่นใจ กังวลและตั้งใจแสดงจนเกินไป ขาดความเป็นธรรมชาติ การวิจัยพบว่านักแสดงในวัยนี้ต้องการความเชื่อมั่นและกำลังใจ นักแสดงในวัยนี้หลายคนกลัวการทำผิดเช่นเดียวกับนักแสดงวัยรุ่น วิธีในการแก้ปัญหาคือการทำกำลังใจนักแสดง ชมเมื่อนักแสดงทำได้ดี ให้นักแสดงสบายใจและผ่อนคลาย

3.5.1.3 ประสบการณ์ทางการแสดง

ก. นักแสดงใหม่ที่มีประสบการณ์ทางการแสดงน้อย ปัญหาทางการแสดงที่พบคือ การขาดสมาธิ ขาดความมั่นใจในตัวเอง เขินอาย ไม่กล้าแสดงออก ใช้ร่างกายได้ไม่เต็มที่ ผู้ฝึกสอนการแสดงมักแก้ปัญหาทางการแสดงด้วยการให้นักแสดงทำแบบฝึกหัดละลายพฤติกรรมต่างๆ ฝึกการใช้ร่างกาย ฝึกให้นักแสดงกล้าเสี่ยง กล้าแสดงออกมาขึ้น

ข. นักแสดงอาชีพที่มีประสบการณ์ทางการแสดงสูง ปัญหาทางการแสดงที่พบคือ มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง มีความกังวลอย่างมากในเรื่องภาพลักษณ์ของตัวเอง ผู้ฝึกสอนการแสดงมักปล่อยให้นักแสดงแสดงไปตามความเข้าใจของตนก่อน และหันไปให้ความสนใจกับนักแสดงคนอื่นเอง เมื่อนักแสดงเหล่านี้เห็นว่าผู้ฝึกสอนการแสดงสามารถแก้ปัญหาให้นักแสดงคนอื่นได้ ประกอบกับถ้าผู้กำกับตำหนิการแสดงของเขามา นักแสดงอาชีพเหล่านี้ก็อาจหันมาขอคำปรึกษาจากผู้ฝึกสอนการแสดงได้ในที่สุด หรือผู้ฝึกสอนการแสดงอาจให้เงื่อนไขทางการแสดงที่หลากหลายเพื่อให้นักแสดงเหล่านี้รู้สึกตื่นตัวและทำทนายมากขึ้น

3.5.1.4 ความแตกต่างของสื่อทั้ง 4 ประเภท

ความแตกต่างกันของสื่อทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ ละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และ ภาพยนตร์โฆษณา ย่อมมีรูปแบบการนำเสนอทางการแสดงที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องความแตกต่างของการแสดงละครเวที ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ (ตรีดาว อภัยวงศ์, 2550 : 101-102) ที่กล่าวถึงความเหมือนและความต่างทางการแสดงในสื่อแต่ละประเภท โดยการแสดงในสื่อ

แต่แต่ละประเภทนั้นมีความเหมือนกันทางศิลปะการแสดงที่นักแสดงเป็นผู้นำเสนอความจริง (truth) ของตัวละครนั้นๆ ออกมาด้วยความจริงใจ (sincerity) ไม่เสแสร้ง ด้วยการแสดงออก (expression) แต่ต่างกันในเทคนิคและรูปแบบการนำเสนอ ดังนี้

การแสดงที่แตกต่างกันในแต่ละสื่อ นั้น ย่อมสร้างความสับสนอันเป็นปัญหาให้แก่นักแสดง เมื่อนักแสดงจะต้องไปแสดงในสื่อที่มีความแตกต่างกัน ผู้ฝึกสอนการแสดงต้องแก้ปัญหาโดยการ สอนให้นักแสดงเข้าใจในสื่อแต่ละประเภทและนำไปใช้ได้ ได้แก่

ก. ละครเวที

การแสดงละครเวทีต้องการพลังทางการแสดงที่มากกว่าสื่ออื่น เพราะเป็นการแสดงสด คนดูอาจอยู่ไกล ไม่มีจอเป็นตัวขยายเหมือนสื่ออื่นๆ การแสดงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับละครเวที เนื่องจากไม่มีเทคนิคทางด้านภาพมาช่วย ภาษากายและเสียงพูดของนักแสดงต้องชัดเจน นอกจากนี้ปฏิกริยาจากผู้ชมยังเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าผู้แสดงในการแสดงละครเวทีอีกด้วย สมมติของนักแสดงจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับการแสดงละครเวที

ข. ละครโทรทัศน์

มีการใช้กล้อง 3 กล้อง นักแสดงต้องรู้จักการประคองอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเอาไว้ ไม่สามารถเล่นรับส่งตามจังหวะจริงได้ทันที เพราะกล้องอาจจะบันทึกภาพไม่ทัน นอกจากนี้การแสดงสำหรับละครโทรทัศน์มักเป็นการแสดงในพื้นที่ที่จำกัดด้วยการตั้งกล้อง 3 ตัว นักแสดงต้องรู้จักเคลื่อนไหวให้พอเหมาะกับพื้นที่และการตัดภาพของกล้องแต่ละตัวด้วย

ค. ภาพยนตร์

นักแสดงจะต้องจดจำความรู้สึกที่เกิดขึ้นในการแสดงในแต่ละครั้งให้ได้ เพราะมีการใช้กล้องเพียงตัวเดียวในการถ่าย และมีการถ่ายซ้ำในฉากเดิม เพื่อเก็บภาพอย่างละเอียด นักแสดงต้องแสดงอย่างเดิมหลายครั้ง การแสดงต้องสมจริงมาก ต้องระวังไม่ให้แสดงล้นเพราะจอภาพยนตร์ที่ทำหน้าที่ขยายซึ่งมีขนาดใหญ่มาก นอกจากนี้การแสดงภาพยนตร์ยังมีความแตกต่างจากการแสดงสำหรับละครโทรทัศน์ในเรื่องของพื้นที่เนื่องจากภาพยนตร์มักใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์เพียงตัวเดียว นอกจากการถ่ายทำที่มีทุนสูงอาจใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์มากกว่าหนึ่งกล้อง ซึ่งการแสดงภาพยนตร์จึงมีพื้นที่ให้นักแสดงแสดงมากกว่าละครโทรทัศน์ เพราะพื้นที่ในการแสดงของละครโทรทัศน์จะถูกจำกัดให้อยู่ภายในพื้นที่ของกล้อง 3 กล้อง

ง. ภาพยนตร์โฆษณา

การแสดงขึ้นอยู่กับประเภทของภาพยนตร์หรือสินค้าชนิดนั้นๆ ผู้ฝึกสอนการแสดงจะต้องรู้จักการแสดงสำหรับสินค้า เช่น อาหาร เน้นการแสดงที่ชัดเจน ช้ากว่าปกติในการกิน ประกอบกับการแสดงออกทางความรู้สึกที่เข้าใจว่าอาหารนั้นมีรสชาติหรือสัมผัสอย่างไร เช่น เปรี้ยว หวาน นุ่ม กรอบ เป็นต้น

3.5.2 ปัญหาที่พบบ่อยในการทำงานกับฝ่ายอื่นๆ

ผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นงานที่ต้องสื่อสารกับคนหลายตำแหน่ง เช่น ผู้กำกับ นักแสดง การทำงานร่วมกับผู้กำกับนั้น ผู้กำกับหลายคนอาจเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกสอนการแสดง แสดงความคิดเห็นซึ่งสามารถทำได้ การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงมีความเห็นตรงกันอยู่เสมอว่าจะต้องทำตามหน้าที่ของตน แม้ว่าจะไม่เห็นด้วยอย่างไร แต่ผลสุดท้ายคืองานของผู้กำกับ เราไม่มีหน้าที่ลงไปกำกับเอง การทำงานให้หน้าที่นั้นนอกจากจะต้องรู้หน้าที่แล้ว ยังจะต้องมีทัศนคติในการทำงานที่ดีด้วย

สำหรับการถ่ายทำผู้ฝึกสอนการแสดงมักจะต้องสื่อสารกับผู้ช่วยผู้กำกับ ถ้าหากไม่มีการตกลงหน้าที่ในการทำงานอย่างชัดเจน อาจเกิดปัญหาการทำงานทับซ้อนหน้าที่กันได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องระวัง การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงมักจะมีการพูดคุยทำความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ให้ชัดเจนก่อน แต่หากเกิดปัญหาขึ้นผู้ฝึกสอนการแสดงมักปล่อยให้ผู้ช่วยผู้กำกับเป็นคนทำก่อน หากไม่ได้ผลตามที่ผู้กำกับต้องการ ผู้กำกับจะมาเป็นคนบอกให้ผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นคนทำเอง

นอกจากนี้นักแสดงอาวุโสผู้มากประสบการณ์ก็อาจเป็นปัญหาในการสร้างความสับสนให้แก่นักแสดงใหม่ได้ ถ้าหากนักแสดงอาวุโสมีการแนะนำนักแสดงใหม่แตกต่างไปจากที่ผู้ฝึกสอนการแสดงเคยสอนไว้ ซึ่งหลายอย่างเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์มาก การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแสดงจะต้องประเมินประเมินรู้จักเวลาในการแยกตัวนักแสดงใหม่ออกมา เพื่อให้นักแสดงไม่เกิดความสับสน เป็นต้น

4. ทักษะของผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่อวิชาชีพทางการแสดง

การวิจัยในเรื่องทักษะของผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่อวิชาชีพทางการแสดง อาจจำแนกได้ดังนี้

- 4.1. ทักษะของผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่อการทำงานของนักแสดง
- 4.2. ทักษะของผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีวิชาชีพผู้ฝึกสอนการแสดง

4.1 ทักษะของผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่อการทำงานของนักแสดง

4.1.1 คุณสมบัติของนักแสดงที่ดี

คุณสมบัติของนักแสดงที่ดีในทัศนคติของผู้ฝึกสอนการแสดง

4.1.1.1 นักแสดงที่ดีต้องรู้จักหน้าที่ของนักแสดง คือการรู้ว่าตนเองต้องทำอะไร เมื่อไหร่ อย่างไร ชยันทำการบ้าน รู้จักฝึกซ้อม ดูแลรักษาสภาพร่างกายและสุขภาพของตัวเอง เป็นต้น

4.1.1.2 นักแสดงที่ดีควรเป็นผู้ที่มีความกล้า นักแสดงจะต้องเป็นผู้ที่กล้าแสดงออก กล้าที่จะเสียสละตนเองในการทุ่มเทให้กับการแสดง

4.1.1.3 นักแสดงที่ดีควรเป็นผู้ที่มีสตินักแสดงที่ดีจะต้องเป็นผู้ที่มีสติ ไม่หลงระเห็จไปกับการหลงคิดว่าตัวเองแสดงได้ดีแล้ว หรือปล่อยให้ตัวละครครอบงำ ต้องรู้ว่าเวลาไหนแสดง เวลาไหนออกจากบทแล้ว ต้องสามารถสวมบทบาทเมื่อแสดง และออกจากบทบาทมาใช้ชีวิตประจำวันได้ นอกจากนี้ยังต้องมีสติไม่หลงตัว ผยองคิดว่าตัวเองดังแล้ว เป็นดารารแล้ว แล้วหยุดพัฒนาตนเอง

4.1.1.4 นักแสดงที่ดีต้องมีความรักและตั้งใจจริงกับการแสดงนักแสดงที่ดีนอกจากจะรักการแสดงอย่างจริงใจแล้ว ไม่คิดว่าการแสดงเป็นเพียงสิ่งขายขวย นอกจากนี้แล้วนักแสดงยังจะต้องมีความรักให้กับเพื่อนนักแสดงอีกด้วย

4.1.2 คุณสมบัติของนักแสดงที่เก่ง

นักแสดงที่เก่งในทัศนคติของผู้ฝึกสอนการแสดงคือ นักแสดงที่สามารถสวมบทบาทได้ในทุกบทบาท มีความหลากหลายทางการแสดง แสดงออกมาอย่างจริงใจ และทำให้ผู้ชมเชื่อในการแสดงได้นักแสดงคนนั้นๆ เป็นตัวละครตัวนั้นได้จริง ๆ

4.2. ทัศนคติของผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่อวิชาชีพผู้ฝึกสอนการแสดง

4.2.1 ความอาวุโสของตัวผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นปัจจัยในการเรียนการสอนการแสดง

ผู้ฝึกสอนการแสดงส่วนมากคิดว่าความอาวุโสในตัวผู้สอนนั้นมีผลในการสร้างความน่าเชื่อถือในการทำงานทั้งกับนักแสดง ผู้กำกับและทีมงานในฝ่ายอื่นๆ นอกจากนี้ความอาวุโสยังทำให้มุมมองที่มีต่อการแสดงหรือการส่งเสริมประสบการณ์ทางชีวิตย่อมมีมากกว่า เข้าใจนักแสดงได้ดีกว่าอีกด้วย แต่ทั้งนี้ผู้ฝึกสอนการแสดงบางท่านก็ยังมีความเห็นว่าความอาวุโสในตัวผู้สอนไม่ได้เป็นข้อได้เปรียบหรือเสียเปรียบทางการทำงาน วิธีการทำงานเฉพาะตัวของแต่ละคนน่าจะเป็นปัจจัยสำคัญในการทำงานมากกว่า

4.2.2 ทิศทางในอนาคตสำหรับอาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงและอายุงานในการประกอบอาชีพผู้ฝึกสอนการแสดง

ผู้ฝึกสอนการแสดงส่วนมากเชื่อว่าตลาดของวิชาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงนี้จะเติบโตขึ้น เพราะผู้กำกับในปัจจุบันมีความชำนาญในเรื่องของภาพหรือเทคนิคการถ่ายทำมากกว่าการแสดง ดังนั้นการมีผู้ฝึกสอนการแสดงในกระบวนการทำงานน่าจะทำให้การผลิตงานทำได้ราบรื่นยิ่งขึ้น ยิ่งทุกวันนี้มีการแข่งขันในการผลิตงานสื่อมากขึ้น ต้องการผลิตจำนวนมากขึ้นในระยะเวลาอันสั้นซึ่งผู้ฝึกสอนการแสดงน่าจะทำให้ใช้เวลาในการทำงานสั้นลงได้ นอกจากนี้ ผู้ฝึกสอนการแสดงมีความคิดเห็นว่าเป็นอนาคตผู้ฝึกสอนการแสดงน่าจะมีอายุน้อยลงเนื่องจากเด็กรุ่นใหม่ให้ความสนใจในอาชีพนี้มากขึ้น แต่มีความคิดเห็นจากผู้ฝึกสอนการแสดงบางท่านคิดว่าอาชีพนี้อาจจะมีการเติบโตหรือขยายตลาดไม่มากนักหากหลายๆ ฝ่ายไม่ได้ให้ความสำคัญกับศิลปะในการแสดงเท่าที่ควร การแสดงก็อาจจะถูกมองข้ามไป และความต้องการผู้ฝึกสอนการแสดงก็อาจจะไม่ได้เพิ่มมากขึ้นเท่าไรนักก็เป็นได้

5. ทักษะของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่อวิชาชีพ และการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดง

มีการเก็บข้อมูลโดยการสำรวจความคิดเห็นด้วยแบบสำรวจความคิดเห็นจากบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดง เช่น ผู้กำกับ นักแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้สร้าง ผู้จัดหรือผู้อำนวยการผลิต เป็นต้น ซึ่งเป็นบุคคลที่มาจากสื่อทั้ง 4 ประเภท ได้แก่ ละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา ซึ่งจะทำให้ทราบถึงทัศนคติของผู้ร่วมงานที่มีต่อวิชาชีพและการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดง ซึ่งผลการวิจัยพบว่าประเด็นที่ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยมาก โดยเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยที่ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยมากที่สุด คือ

5.1 แบบสำรวจความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดง

- 5.1.1 ผู้ฝึกสอนการแสดงควรผ่านการเรียนการแสดงมาก่อน
- 5.1.2 ผู้ฝึกสอนการแสดงควรเป็นผู้ที่แสดงเองได้
- 5.1.3 ผู้ฝึกสอนการแสดงสามารถช่วยแก้ไขปัญหาทางการแสดงของนักแสดงได้เป็นอย่างดี
- 5.1.4 ผู้ฝึกสอนการแสดงทำให้การทำงานของท่านราบรื่น
- 5.1.5 ผู้ฝึกสอนการแสดงทำให้การทำงานของท่านรวดเร็วขึ้น

ประเด็นที่ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยปานกลาง คือ

- 5.1.6 ความอาวุโสของผู้ฝึกสอนการแสดงส่งผลต่อความน่าเชื่อถือในการทำงาน
- 5.1.7 ท่านรู้สึกสบายใจในการทำงาน เมื่อมีผู้ฝึกสอนการแสดงทำงานร่วมกับท่าน
- 5.1.8 ผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นอาชีพที่ได้รับความสนใจและน่าจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นในอนาคต
- 5.1.9 ท่านคิดว่าผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นอาชีพที่มีความมั่นคง
- 5.1.10 การทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงมีความซ้ำซ้อนในการทำงานกับตำแหน่งอื่นๆ

5.2 ผลจากการสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่อคุณลักษณะของผู้ฝึกสอนการแสดงที่พึงประสงค์

การวิจัยพบว่าคุณลักษณะที่พึงมีของผู้ฝึกสอนการแสดงที่บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดง โดยเรียงลำดับจากคุณสมบัติที่มีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงสุด 5 อันดับ คือ

5.2.1 มีความอดทนสูง ใจเย็นและสามารถทำงานในบรรยากาศที่มีความกดดันสูงได้ดี

5.2.2 มีทักษะในการสื่อสารระหว่างบุคคลที่ดี

ซึ่งคุณลักษณะทั้งสองข้อนี้มีคะแนนค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากัน รองมาคือ

5.2.3 มีทักษะการแสดงที่ดี

5.2.4 มีจิตวิทยาที่ดี

5.2.5 มีไหวพริบ ปฏิภาณ แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี

5.3 ผลการสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงในประเด็นตำแหน่งหรืออาชีพที่เทียบเท่ากับอาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงในกระบวนการผลิตงาน

การสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงจำนวน 90 คน เนื่องจากมีผู้ไม่ตอบแบบสำรวจความคิดเห็นในข้อนี้จำนวน 10 คน มีความเห็นว่าการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงที่ความใกล้เคียง หรือมีบทบาทในการทำงานเทียบเท่ากับตำแหน่งหรืออาชีพอื่นๆ ในกระบวนการผลิตงานสื่อ โดยเรียงลำดับตามอาชีพที่มีผู้เห็นด้วยมากที่สุดดังนี้ดังต่อไปนี้

- ผู้ช่วยผู้กำกับ จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 36
- ผู้กำกับ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 21.6
- ฝ่ายคัดเลือกนักแสดง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 17.1
- อาชีพอื่นๆ ได้แก่ ผู้ออกแบบสไลด์และผู้กำกับการร้องเพลงมีสัดส่วนเท่ากัน จำนวนคำตอบต่ออาชีพละ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.9

นอกจากนี้ยังมีความคิดเห็นบางส่วนเห็นว่าเป็นอาชีพที่มีลักษณะเฉพาะตัวไม่เหมือนกับอาชีพใดเลย จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 ของผู้ตอบแบบสำรวจความคิดเห็น จำนวน 90 คน

5.4 ผลการสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงในประเด็นของความจำเป็นของการมีผู้ฝึกสอนการแสดงในกระบวนการผลิตงานสื่อ

นอกจากนี้ ยังมีการสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีต่อความจำเป็นของการมีผู้ฝึกสอนการแสดงในกระบวนการผลิตงานสื่อ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงเห็นว่าอาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นตำแหน่งที่จำเป็นต่อกระบวนการผลิตมากที่สุด รองลงมาคือความคิดเห็นที่ว่าความจำเป็นในการมีผู้ฝึกสอนการแสดงในกระบวนการผลิตนั้นน่าจะขึ้นกับลักษณะของงานบางประเภทหรือขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้กำกับมากกว่า ส่วนความคิดเห็นที่ว่าตำแหน่งผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นตำแหน่งที่ไม่มีความจำเป็นในกระบวนการผลิตมีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด

5.5 ผลการสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงในประเด็นของความต้องการส่วนบุคคลในการทำงานร่วมกับผู้ฝึกสอนการแสดง

การสำรวจความคิดเห็นของบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงในประเด็นของความต้องการส่วนบุคคลในการทำงานร่วมกับผู้ฝึกสอนการแสดงพบว่าผู้ตอบแบบมีความต้องการที่จะทำงานร่วมกับผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นคำตอบที่มีผู้ตอบสูงที่สุด รองลงมาคือผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นว่าความต้องการในการร่วมงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงขึ้นอยู่กับประเภทของงานและความต้องการของผู้กำกับมากกว่า และท้ายที่สุด คือความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่คิดว่าไม่ต้องการร่วมงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงซึ่งเป็นคำตอบที่มีผู้ตอบน้อยที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาศาสนาภาพวิชาชีพและกระบวนการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงในสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา มีข้อสังเกตที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1. ความสำคัญของการเรียนการสอนและประสบการณ์ทางการแสดงเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเป็นผู้ฝึกสอนการแสดง
2. ความอาวุโสของผู้ฝึกสอนการแสดงกับทิศทางในอนาคตของวิชาชีพผู้ฝึกสอนการแสดง
3. ความหลากหลายของสื่อทางการแสดงเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการเรียนการศึกษาเรื่องการแสดง

1. ความสำคัญของการเรียนการสอนและประสบการณ์ทางการแสดงเป็นปัจจัยที่สำคัญในการเป็นผู้ฝึกสอนการแสดง

การวิจัยพบว่าทั้งผู้ฝึกสอนการแสดงเองและบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนการแสดง ล้วนให้ความสำคัญกับการเรียนการแสดงและการผ่านประสบการณ์ทางการแสดงสำหรับผู้ฝึกสอนการแสดงทั้งสิ้น ความรู้ความสามารถที่เกิดขึ้นนั้นล้วนมาจากการเรียนรู้อย่างถูกต้อง ประกอบกับการอาศัยประสบการณ์ในการทำงานและประสบการณ์ชีวิต

การเรียนรู้จากระบบการศึกษาช่วยวางพื้นฐานให้ผู้ฝึกสอนการแสดงเองหรือนักแสดงเองมีความเข้าใจการแสดงได้อย่างเป็นระบบ มีวิธีการคิด มีหลักการในการทำความเข้าใจการแสดงได้อย่างชัดเจน ในขณะที่ประสบการณ์จากการปฏิบัติจริงย่อมเป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้ เนื่องจากการแสดงเป็นสิ่งที่เรียนรู้จากตำราเพียงอย่างเดียวไม่ได้ การได้ปฏิบัติจริงและได้ฝึกฝนขึ้นไปเรื่อยๆ ย่อมเป็นสิ่งจำเป็นในการเรียนรู้ทางการแสดงอย่างยิ่ง อีกประการการเป็นผู้มีประสบการณ์ชีวิตในการทำงานหรือการเรียนรู้เกี่ยวกับการแสดงย่อมเป็นสิ่งที่ดีในการแสดงอย่างยิ่ง เพราะการแสดงเป็นการสื่อสารหรือเป็นการจำลองชีวิตช่วงใดช่วงหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งในแต่ละบทบาทของตัวละครย่อมมีรายละเอียดและความลึกซึ้งทางความคิด จิตใต้ ตลอดจนการแสดงออกที่แตกต่างกันของมนุษย์ ผู้ที่มีประสบการณ์ในชีวิตมามากหรือมีความเข้าใจในมนุษย์ที่มีความแตกต่างกันอย่างลึกซึ้งย่อมประกอบอาชีพทางการแสดงได้เป็นอย่างดี

การประกอบอาชีพเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงไม่ใช่เรื่องง่ายนอกจากควรเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวกับการแสดงและเป็นผู้มีประสบการณ์ชีวิตหรือมีความเข้าใจมนุษย์อย่างสูงแล้วนั้น สิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งในการเป็นผู้สอนการแสดง คือ ความสามารถในการสื่อสารที่ดี สามารถบอก สอน หรือถ่ายทอดให้นักแสดงเข้าใจและนำไปปฏิบัติได้ต่างหากที่สำคัญ ผู้ฝึกสอนการแสดงอาจมาจากหลายหลายเส้นทางทั้งอาจารย์ ฝ่ายคัดเลือกนักแสดง นักแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้ฝึกสอน หรือแม้แต่นักเขียนบทหรือตำแหน่งอื่นๆ ที่มีความสามารถและเข้าใจในการแสดงเป็นอย่างดี แต่บุคคลเหล่านี้ควรเป็นผู้มีจิตวิทยาในการสอนสามารถวิเคราะห์ปัญหาทางการแสดงในการแสดงของนักแสดงแต่ละคนได้ รู้จักวิธีในการแก้ปัญหาที่ถูกต้องและเหมาะสมกับนักแสดงคนนั้นๆ และที่สำคัญจะต้องอธิบายให้นักแสดงเข้าใจและแสดงผลลัพธ์นั้นที่ได้จากการสื่อสารได้ตรงตามที่คุณฝึกสอนการแสดงตั้งใจ

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าผู้มีความรู้จากการศึกษาเพียงอย่างเดียวหรือมีประสบการณ์เพียงอย่างเดียวก็ไม่อาจจะเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงที่ดีได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าบุคคลนั้นไม่สามารถถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์เหล่านั้นออกมาสู่นักแสดงได้ ผู้ฝึกสอนการแสดงควรจะเข้าใจพื้นฐานความต้องการของมนุษย์ที่เหมือนและแตกต่างกัน เช่น แม้ว่ามนุษย์ทุกคนจะต้องการความรักและความเข้าใจ แต่มนุษย์แต่ละคนก็มีความต้องการที่แตกต่างกัน หรือนักแสดงบางคนอาจไม่ต้องการให้เราไปสอนหรือเป็นผู้ชี้แนะ แต่เขาจะรู้สึกดีถ้ามีคนฟังมากกว่าซึ่งสอดคล้องกับหลักการสร้างและการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ตามหลักของ William Schutz ผู้ฝึกสอนการแสดงนอกจากจะดูให้ออกแล้ว ยังต้องรู้ด้วยว่าจะมีวิธีในการรับมือบุคคลแต่ละประเภทอย่างไร นอกจากนี้ผู้ฝึกสอนการแสดงควรเป็นผู้มีจิตวิทยาและทักษะในการสื่อสารที่ดีรู้จักการเข้าถึงจิตใจของนักแสดงซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด self-disclosure ตามทฤษฎีที่เรียกว่า Social penetration theory ซึ่งกล่าวไว้ว่า ยิ่งคนเรารู้จักกันและกันลึกซึ้งมากขึ้นเท่าไร การสื่อสารระหว่างบุคคลก็จะมีขึ้นมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งยังสอดคล้องกันกับงานวิจัยเรื่องการสื่อสารระหว่างบุคคล ของ G.R. Miller อีกด้วย ถ้าผู้ฝึกสอนการแสดงเปิดเผยและจริงใจกับนักแสดงก็ย่อมจะได้ใจจากคนที่ร่วมงานด้วย เพราะเป็นการทำให้นักแสดงผ่อนคลาย และเกิดความสนิทสนมในการทำงานมากขึ้น กล่าวแสดงออกและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นมากยิ่งขึ้น

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ควรมีในตัวผู้ฝึกสอนการแสดงไม่ใช่แต่การศึกษาหรือประสบการณ์เพียงอย่างเดียว แต่ความเข้าใจในมนุษย์และการมีทัศนคติที่ดีในการทำงานและการมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนร่วมงานก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกัน แต่ทั้งนี้หากผู้ฝึกสอนการแสดงมีความเข้าใจในมนุษย์เป็นอย่างดี รู้จักการใช้ทักษะในการสื่อสาร แต่ขาดความรู้และประสบการณ์ทางการแสดงที่ถูกต้อง

การสอนการแสดงก็ย่อมไม่เกิดผลดีเช่นกัน ผู้ฝึกสอนการแสดง นักแสดงและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงจึงไม่ควรหยุดที่จะเรียนรู้หรือคิดว่าตนมีความรู้ที่แตกฉานพอแล้ว เพราะศิลปะการแสดงเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้อย่างไม่รู้จบ

ในขณะที่ปัจจุบันธุรกิจบันเทิงเป็นสิ่งที่มีการเจริญเติบโตสูงขึ้นเรื่อยๆ ความต้องการผลิตมีมากขึ้น เป็นระบบอุตสาหกรรมมากขึ้น กระบวนการผลิตจึงขาดความละเอียดและความประณีต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการแสดง ผู้ผลิตหลายคนให้ความสนใจการแสดงมากขึ้น ในขณะที่ก็ยังมีผู้ผลิตบางส่วนไม่ให้ความสำคัญในการแสดงมากพอ เห็นผลงานเป็นสินค้ามากกว่าจะเห็นคุณค่าทางศิลปะ

“ภาพยนตร์เป็นมรดกของชาติ มันถูกบันทึกเอาไว้สู่คนรุ่นหลัง”

(นิมิตร พิพิธกุล, สัมภาษณ์, 15 มีนาคม 2551)

ทำให้เกิดการแสดงที่ขาดศิลปะเกิดขึ้นมาก ความละเอียดในการแสดงลดลง เพราะความต้องการในความละเอียดลดลง สังคมรวดเร็วขึ้น ผู้คนสนใจความบันเทิงมากกว่าศิลปะ ส่งผลให้เด็กรุ่นใหม่ขาดความอ่อนโยนและละเอียดอ่อนในหลายๆ เรื่อง เป็นผลให้เกิดการแสดงแบบภาพเหมารวมสำเร็จรูป (Cliche) มากขึ้น ดังแนวคิดทฤษฎีศิลปะการละครตะวันตกได้ชี้แนะไว้ว่าเป็นสิ่งพึงระวังที่ไม่ควรเกิดขึ้นในการแสดงนักแสดงรุ่นใหม่จำมาจากภาพที่เห็นในสื่อ ผู้ผลิตพอใจเพียงภาพสำเร็จนี้ ผู้ชมเองก็ต้องการความบันเทิงในระดับเดียวกัน หากคำนึงแค่เรื่องการตลาดทุกอย่างดูเอื้อประโยชน์ต่อกันดี แต่หากคำนึงถึงศิลปะแล้วนับว่าเป็นสิ่งที่ขาดหายไปจากการแสดงของไทยมากขึ้นทุกวันๆ นักแสดงเป็นได้ง่ายขึ้น แจ้งเกิดใหม่แทบทุกวัน

ผู้ฝึกสอนการแสดงเป็นผู้หนึ่งที่จะสามารถถ่ายทอดความรู้ทางการแสดงให้แก่นักแสดงเหล่านี้ได้ ซึ่งระยะเวลาในการทำงานก็น้อยเกินกว่าที่จะพัฒนาให้ดีได้ ดังนั้นตัวนักแสดงเองจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความคิดที่ดีกับการแสดง ไม่ได้มองการแสดงเป็นเพียงหนทางในการทำเงินหรือสร้างชื่อเสียงเพียงอย่างเดียว ซึ่งผู้กำกับ ผู้ชม ผู้ผลิตเองก็ล้วนเป็นผู้มีส่วนในการตัดสินใจว่าจะให้ความสำคัญกับการแสดงมากน้อยเพียงไรเช่นกัน การพัฒนาการแสดงไม่สามารถทำได้โดยฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หากนักแสดงพัฒนาอย่างสุดความสามารถ ผู้ฝึกสอนการแสดงมีการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา ผู้กำกับต้องการให้การแสดงออกมามีคุณภาพ แต่ไม่มีต้นทุนในการสนับสนุนเรื่องการแสดง หรือผู้ชมไม่ต้องการเสพการแสดงที่แตกต่างออกไป การพัฒนาก็อาจไม่เกิดขึ้นเช่นกัน

2. ความอาวุโสของผู้ฝึกสอนการแข่งกับทิศทางในอนาคตของวิชาชีพผู้ฝึกสอนการแข่ง

การวิจัยพบว่าผู้ฝึกสอนการแข่งและบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนการแข่งมีความคิดเห็นในเรื่องของความอาวุโสของผู้ฝึกสอนการแข่งที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ผู้ฝึกสอนการแข่งเห็นว่าความอาวุโสในตัวผู้ฝึกสอนการแข่งย่อมเป็นเครื่องการันตีประสิทธิภาพชีวิตและประสิทธิภาพการทำงานได้เป็นอย่างดี เป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะสร้างความน่าเชื่อถือให้แก่ผู้ฝึกสอนการแข่งคนนั้น ซึ่งตรงกันข้ามกับการสำรวจความคิดเห็นจากบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนการแข่ง เนื่องจากบุคคลที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ฝึกสอนการแข่งกลับเห็นว่าความอาวุโสไม่ใช่คุณสมบัติหรือปัจจัยหลักในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแข่ง ในบางกรณีผู้กำกับอาจจะต้องการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแข่งที่มีอายุไม่มากนักก็ได้ ขึ้นอยู่กับวิสัยทัศน์และความเข้าใจร่วมกันในการทำงานมากกว่าว่าเห็นภาพรวมของงานไปในทิศทางกันหรือไม่ แม้ว่าจะมีบางส่วนยอมรับว่าความอาวุโสของผู้ฝึกสอนการแข่งจะเป็นสิ่งที่สร้างความไว้เนื้อเชื่อใจในระดับหนึ่งให้แก่บุคคลที่ทำงานด้วยโดยเฉพาะผู้กำกับ แต่ก็ไม่ใช่สิ่งกำหนดตายตัวเสมอไป เพราะผู้กำกับหลายคนไม่ได้เลือกร่วมงานกับผู้ฝึกสอนการแข่งที่มีความอาวุโสมาก แต่กลับเลือกร่วมงานกับผู้ฝึกสอนการแข่งที่มีมุมมองไปในทิศทางเดียวกันมากกว่า

ทัศนคติที่ต่างกันดังกล่าว อาจเป็นตัวชี้ให้เห็นทิศทางบางประการของวิชาชีพนี้ในอนาคตได้ว่า แนวโน้มของการว่าจ้างผู้ฝึกสอนการแข่งในอนาคตอาจจะต้องการผู้ฝึกสอนการแข่งที่มีอายุน้อยลงกว่าเดิม เนื่องจากผู้ว่าจ้างหรือผู้ที่มีส่วนในการตัดสินใจเลือกจ้างผู้ฝึกสอนการแข่งไม่ได้เห็นว่าความอาวุโสของตัวผู้ฝึกสอนการแข่งจะเป็นคุณสมบัติหรือปัจจัยที่สำคัญในการทำงานเสมอไป หากแต่ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมกับประเภทงาน และความเข้าใจในภาพรวมของงานที่มีทิศทางตรงกันกับผู้กำกับมากกว่า ซึ่งในปัจจุบันผู้กำกับโดยเฉพาะผู้กำกับภาพยนตร์และภาพยนตร์โฆษณาเป็นกลุ่มของคนรุ่นใหม่ไฟแรงที่มีอายุไม่มากเท่าสมัยก่อนเป็นส่วนมาก และมีแนวโน้มว่าจะมากขึ้นเรื่อยๆ ความเป็นไปได้ในการที่ผู้กำกับที่มีอายุไม่มากนักอาจจะต้องการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแข่งที่มีอายุใกล้เคียงกันมากกว่าย่อมเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เนื่องจากลดความกดดันในการทำงานกับผู้ฝึกสอนการแข่งที่มีประสบการณ์และมีความอาวุโสกว่ามากแล้ว มุมมองและวิสัยทัศน์อาจมีความใกล้เคียงกันมากกว่าอีกด้วย นอกจากนี้ปัจจัยเรื่องค่าจ้างและเงื่อนไขสำหรับผู้ฝึกสอนการแข่งหน้าใหม่ที่มีอายุน้อยน่าจะเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการว่าจ้าง เนื่องจาก ค่าจ้างย่อมต่ำกว่าผู้ฝึกสอนการแข่งที่มีความอาวุโสและมีประสบการณ์สูง

ประกอบกับผู้ฝึกสอนการแสดงอาจไม่นิยมปฏิบัติหน้าที่ในขณะที่ถ่ายทำจริง ซึ่งในบางครั้ง เป็นความต้องการของผู้กำกับจึงทำให้แนวโน้มของผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีความอาวุโสน้อยกว่า อาจได้รับความนิยมในอนาคต

อย่างไรก็ดี แม้ว่าแนวโน้มของการว่าจ้างผู้ฝึกสอนการแสดงอาจมีความต้องการผู้ฝึกสอน การแสดงที่มีอายุน้อยลง แต่ไม่ได้หมายความว่าคุณภาพในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงที่มี อวุโสผู้นั้นจะมีมากกว่าหรือเทียบเท่าผู้ฝึกสอนการแสดงที่มากด้วยคุณวุฒิและวัยวุฒิ เนื่องจากการแสดงเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยการเรียนรู้อย่างไม่รู้จบ ประสบการณ์ในการทำงานและ ประสบการณ์ชีวิตที่มากกว่าย่อมให้มุมมองที่ลึกซึ้งและหลากหลายทางการแสดงมากกว่า ในส่วน ของผู้วิจัยเห็นว่าผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีความอาวุโสมากย่อมมีวุฒิภาวะที่มากกว่า เข้าใจการ ทำงานและรู้จักหน้าที่ของตัวเองได้ดีกว่า เข้าใจปัญหาและมองเห็นปัญหาของนักแสดงได้รอบด้าน กว่าผู้ฝึกสอนการแสดงที่มีความอาวุโสผู้น้อย ผู้วิจัยเห็นว่าช่วงอายุที่เหมาะสมสำหรับการประกอบ วิชาชีพผู้ฝึกสอนการแสดงคือ ผู้ฝึกสอนการแสดงควรมีอายุประมาณ 30 -35 ปีขึ้นไป เนื่องจากเป็น ช่วงวัยที่ผ่านการใช้ชีวิตมาในระดับหนึ่งและผ่านประสบการณ์ในการทำงานมาพอสมควร เพราะ สำหรับผู้วิจัยแล้วมีความเห็นว่าผู้ฝึกสอนการแสดงยังมีความอาวุโสมากยิ่งน่าจะทำหน้าที่ได้ สมบูรณ์กว่าหากผู้ฝึกสอนการแสดงคนนั้นมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มีความเข้าใจในมนุษย์อย่างถ่องแท้ และมีการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา

3. ความหลากหลายของสื่อทางการแสดงเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการศึกษาเรื่อง การแสดง

จากการวิจัยจะเห็นได้ว่าความแตกต่างกันของสื่อทั้ง 4 ประเภท คือ ละครเวที ละคร โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา มีลักษณะการนำเสนอที่แตกต่างกันซึ่งย่อมมีผลต่อ การแสดงที่แตกต่างกันไปด้วยในแต่ละสื่อ แม้ว่าจะมีรากฐานแนวคิดทางการแสดงเดียวกันโดยยึด หลักความจริง (truth) ทางการแสดงโดยให้นักแสดงแสดงความจริงของตัวละครออกมาอย่าง จริงใจ (sincerity) ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ฝึกสอนการแสดงต่างยึดถือเป็นแนวคิดหลักทางการแสดงร่วมกัน คือให้นักแสดงออกมาอย่างจริงใจและเป็นธรรมชาติที่สุดบนพื้นฐานตามความต้องการของผู้กำกับ แต่ธรรมชาติของสื่อแต่ละประเภทก็ยังคงมีความแตกต่างกัน ในบางกรณีก็มักจะก่อให้เกิดปัญหา ทางการแสดงสำหรับนักแสดงคุ้นเคยกับสื่อบางประเภทและไม่คุ้นเคยกับสื่ออีกประเภท ทำให้ผู้

ฝึกสอนการแสดงต้องเข้ามาทำหน้าที่แก้ไขและหาทางปรับเปลี่ยนวิธีการแสดงของนักแสดงคนนั้นๆ ให้เหมาะสมกับสื่อในแต่ละประเภท

ทุกวันนี้การเติบโตของสื่อในแต่ละประเภทมีมากขึ้นเรื่อยๆ มีการผลิตสื่ออย่างระบบธุรกิจ ในขณะที่การเรียนการสอนวิชาทางด้านการแสดงยังมีอยู่ในวงจำกัด การเรียนการสอนการแสดงมักเป็นการเรียนรู้และทำความเข้าใจในขั้นพื้นฐานของการแสดงโดยเน้นการวางรากฐานที่มั่นคงและความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการแสดงซึ่งเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าหากมีการเพิ่มเติมหลักสูตรโดยให้ความสำคัญกับการนำความรู้อันเป็นพื้นฐานทางการแสดงเหล่านั้นมาประยุกต์ใช้กับเทคนิคในการนำเสนอทางการแสดงในแต่ละสื่อที่มีความแตกต่างกันได้เป็นอย่างดีด้วยแล้วนั้นน่าจะเป็นสิ่งที่ดียิ่งขึ้น ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริงโดยไม่ต้องลองผิดลองถูก เพราะนอกจากจะมีความรู้พื้นฐานที่ดีแล้ว ยังเข้าใจเทคนิคของการนำเสนอในแต่ละสื่อได้ดีอีกด้วย

ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการเพิ่มเติมหลักสูตรในการเรียนการสอนการแสดงที่เกี่ยวกับการแสดงสำหรับสื่อในแต่ละประเภทหรือการสอนพื้นฐานให้ผู้เรียนเข้าใจสื่อทางการแสดงในแต่ละประเภทมากขึ้น น่าจะเป็นผลดีต่อผู้เรียนในการเรียนและการนำไปใช้ประกอบวิชาชีพทางการแสดงในอนาคตมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

1. การศึกษาในส่วนของทัศนคติของนักแสดงและผู้กำกับโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกอาจทำให้ได้ผลการวิจัยในส่วนทัศนคติของบุคคลที่ทำงานกับผู้ฝึกสอนการแสดงโดยตรงที่มีต่ออาชีพนี้ชัดเจนขึ้น หรืออาจทำให้ทราบถึงผลในการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงที่ชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย
2. การศึกษาในส่วนของกระบวนการทำงานของผู้ฝึกสอนการแสดงในสื่ออื่น ๆ เช่น การฝึกสอนการแสดงในรายการประเภทเรียลริตี้ ซึ่งมีความเป็นส่วนตัวในการฝึกการแสดงน้อยกว่าสื่ออื่น ๆ อาจให้ผลการวิจัยที่มีความน่าสนใจและแตกต่างออกไปจากสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณา